



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 594/11
13.01.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Олге Ђуричић и Снежане Андрејевић, чланова већа, са саветником Горданом Богдановић, као записничарем, одлучујући по захтеву И.п. Б. доо Б, за преиспитивање судске одлуке – решења Управног суда 12 Уп 173/11 од 06.10.2011. године, уз учешће противне странке Министарства пољопривреде, трговине, шумарства и водопривреде Републике Србије, у предмету накнаде за промену намене пољопривредног земљишта, у нејавној седници већа одржаној дана 13.01.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаним решењем одбачена је тужба тужиоца И.п.Б. доо Б. за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом Управног суда 12 У. 27401/10 од 23.06.2011. године, којом је одбијена његова тужба против решења Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде број 320-11-2000/2010-09 од 17.08.2010. године. Тим решењем одбијена је жалба подносиоца захтева изјављена против решења Управе за пољопривреду, Секретаријата за привреду Градске управе Града Београда VIII-07 број 32-703/2009 од 26.05.2010. године, којим му је утврђен износ накнаде за промену намене обрадивог пољопривредног земљишта у непољопривредно за кп. 132/2 КО Велики Мокри Луг, по култури њива друге класе, укупне површине од 0.13.06ха, у износу од 2.612.000,00 динара.

У захтеву за преиспитивање побијаног решења, поднетог на основу члана 49. став 2. тачка 1. у вези члана 64. Закона о управним споровима, због повреде закона и правила поступка, подносилац истиче да је након пријема пресуде Управног суда 12 У. 27401/10 од 23.06.2011. године сазнао за нове чињенице и стекао могућност да употреби нове доказе, па је у смислу члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима поднео Управном суду тужбу за понављање поступка окончаног наведеном пресудом. Указује да је погрешна и неприхватљива оцена Управног суда, дата у образложењу побијаног решења, да нису испуњени законом прописани услови за понављање поступка, јер се нове чињенице и докази не односе на стање утврђено у управном поступку. Сматра да се ради о чињеницама и доказима које је суд био дужан да утврди у ранијем поступку у предмету У. 27401/10, а што није урадио, с обзиром да није решавао на основу чињеничног стања утврђеног на јавној расправи. Због пропуста суда насталих услед неодржавања јавне расправе подносилац сматра да је побијано решење незаконито, као и пресуда донета у поступку чије се понављање тражи, па предлаже да Врховни касациони суд уважи захтев и преиначи или укине побијано решење.

Противна странка, Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде Републике Србије, којој је захтев уредно достављен, у остављеном року није доставила одговор на захтев, већ само списе предмета.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијаног решења, донета је одлука као у диспозитиву истог са разлога што је Управни суд нашао да тужилац није учинио бар вероватним постојање законског основа за понављање управно-судског поступка из члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима. Према ставу тог суда, понављање поступка окончаног пресудом донетом у управном спору може се захтевати само због чињеница које је суд утврдио у поступку чије се понављање тражи, а не због чињеница које су утврђене у ранијем управном поступку, а судска одлука у односу на коју је тражено понављање поступка је донета искључиво на основу утврђених чињеница и изведених доказа у управном поступку.

Оцењујући законитост побијаног решења Врховни касациони суд налази да је то решење донето без повреде правила поступка и уз правилну примену одредбе члана 60. Закона о управним споровима. Ово

стога што је Управни суд основано закључио да докази на које се тужилац позива у тужби за понављање поступка и то обавештење, дато тужиоцу на његов захтев, Општинске управе Градске општине Звездара, Одељења за имовинско-правне и стамбене послове VIII бр. 035-700/2011 од 01.08.2011. године у вези национализације предметне катастарске парцеле - да је национализована решењем Народног одбора Општине Звездара, Одељење за финансије број 4260/39 од 16.03.1960. године, као и Закон о изменама и допунама Закона о планирању и изградњи ("Сл. гласник РС" број 24/11) не доводе у питање правилност одлучивања управног органа, нити се наведеним обавештењем утврђују неке нове чињенице које нису постојале у време управног одлучивања. Стога је правилно оцењено да подносилац захтева није учинио вероватним постојање услова за понављање поступка из члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева, истицане и у тужби, па је нашао да су ти наводи без утицаја на другачију одлуку о законитости побијаног решења, јер се тим наводима не доводи у сумњу правилна оцена Управног суда из побијаног решења о непостојању услова за понављање поступка из члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, на основу кога је тражено понављање.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09) одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 13.01.2012. године, Узп 594/11

Записничар,

Гордана Богдановић, с.р.

Председник већа - судија

Снежана Живковић, с.р.